

at kunne gaa ind paa. Jeg synes dog ikke, at den Begrundelse, Ministeren giver herfor, er holdbar. Ministeren siger i Bemærkningerne til § 6, at vore Kreditinstitutioner er saa vel udviklede, at de maa kunne løse denne Opgave, og saa tilføjer han: „da Apotekerfonden ikke bør yde Laan i videre Udstrækning, end der vilde kunne opnaas gennem de nævnte Kreditinstitutioner“. Men det er en Paastand fra Ministerens Side, at Apotekerfonden ikke bør yde Laan udover, hvad Kreditforeningerne giver. Det staar ikke skrevet i Stjernerne, at den ikke bør gøre det. Jeg mener tværtimod, at den bør det, saaledes som denne Næring er fastlagt gennem Apotekerloven. Med den Kontrol, der efter Loven føres med Regnskaberne Aar for Aar, vil der sikkert ingen Risiko være, i alt Fald ikke i et saadant Omfang, at man ikke skulde kunne se bort derfra og yde Laan til Erhvervelse af Ejendom, og jeg vil tilføje, ogsaa, hvor det er nødvendigt at opføre Nybygninger. Man kan sætte sine Bestemmelser for Laanene saa fast, at man faar dem forrentede og amortiserede. Man kan desuden lade være med at lægge Apoteker paa Steder, hvor der ikke er nogen som helst Udsigt til, at de kan klare sig. Jeg tror, at man undertiden er gaaet for vidt i Retning af at imødekomme Trangen til Apoteker, en Trang, der ogsaa bunder i en maaske alt for stor Trang til at fortære Medicin. Det er en meget udbredt Nydelse i Befolkningen og for mange Dagens Højtidspunkt, naar Medicinen indtages, men Justitsministeren og Ledelsen af Fonden har det jo i deres Haand at føre det fornødne Tilsyn og fastsætte de Betingelser, som maatte kræves. Naar det er sket, tror jeg, at det meget vel kan gaa an at laane af Fonden til det af mig nævnte Formaal. Man maa nemlig tage i Betragtning, at som Regel vil en farmaceutisk Kandidat, der faar en Apotekerbevilling, staa uden væsentlige Midler, han vil derfor være nødt til at skaffe sig, hvad han skal bruge, ved Laan, og det bliver da ofte dyrere og vanskeligere end, hvis han kunde faa Pengene gennem Apotekerfonden, som jeg synes burde tage denne Opgave op, og som maaske da kunde faa et lidt større Tilskud, end der er tiltænkt den gennem Lovforslaget.

Bestemmelsen i § 9, der forpligter Apotekerne til at give Tilskud til en Forsørgelseskasse for Apotekermedhjælpere og disses Enker og Børn, kan jeg ogsaa tiltræde.

Der har været nævnt andre Spørgsmaal og særlig to i Forbindelse med det begrænsede Lovforslag, der her foreligger. Det ene er Spørgsmaalet om Fastsættelsen af Tilgangen til Apotekerfaget gennem Lovbestemmelser. Jeg synes, dette Spørgsmaal fortjener Overvejelse. Her er jo ikke Tale om nogen fri Næring. Staten uddanner med betydelig Bekostning Farmaceuterne, og Staten fastslaar, hvor mange Apoteker der skal være, altsaa hvor mange der er Brug for. Det vil da være rimeligt, at man ogsaa fra Statens Side faar Indflydelse paa, hvor mange der skal uddannes. Nu hørte jeg nok det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) udtale, at naar man er farmaceutisk Kandidat, kan man blive alt undtagen Apoteker. Der skulde altsaa synes at være betydelige Chancer for de Kandidater, der har den Uddannelse, her er Tale om. Men bogstavelig skal det vel neppe forstaas. I alt Fald er det ikke i Statens Interesse at uddanne et betydeligt større Antal Kandidater, end der er Brug for i Apotekerfaget, og dette synes jeg maa være Synspunktet fra Statens Side og begrunde en Overvejelse, som jeg gerne deltager i, om at fastsætte Lovregler, ved hvilke Justitsministeriet faar Haand i Hanke med, hvor mange Farmaceuter der uddannes.

Det andet store Spørgsmaal, som har været nævnt, er de reelle Privilegier. Det har været nævnt af det ærede 8de tingvalgte Medlem (Birch), der tog Ordet for, at de reelle Privilegier kom til at betale Afgift til Apotekerfonden. Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) mente, at dette var urimeligt, da Fondens Midler gik og jo for Resten for den væsentligste Del gaar til Pensionering af de personlige Privilegiehaveres Enker og ældre Personale, der har maattet træde tilbage. Da de reelle Privilegier ikke har nogen Interesse deri, var det urimeligt at paalægge dem en Afgift til Fonden, der væsentlig har denne Opgave. Fonden har nu ogsaa andre Opgaver, den har Apotekervæsenet i Almindelighed, den har Tilskud til Apoteker, der ikke kan klare sig, og til dette Formaal er det lige saa rimeligt, at de reelle Privilegier betaler som de personlige Privilegier. Med Hensyn til Fonden i Almindelighed vil jeg sige, at der ikke er nogen Urimelighed i, at de reelle Privilegier betaler, thi det er ganske rigtigt, som det ærede 8de tingvalgte Medlem sagde, at de faar en Fordel i Apotekerpriserne, der svarer til, hvad de andre maa betale, saaledes at det faktisk ikke bliver Inde-